

TWEEDE ZONDAG IN DE VEERTIGDAGENTIJD

Genesis 15:5-12+17-18

Lucas 9:28-36

Bennekom 2013

Beide lezingen van deze zondag beginnen geheel ontspannen met het aankondigen van twee activiteiten, die de meesten van ons uit eigen ervaring kennen: kijken naar de nachtelijke hemel met zijn maan, sterren en planeten, en samen al wandelend een berg bestijgen. Je moet er wel voor naar het buitenland want een mooie nachtelijke hemel vind je in ons land nog maar zelden en bergen zijn er al helemaal niet, maar toch...

Wat zo argeloos begon, kan soms tot een diepe ervaring leiden. Een ervaring waar je U tegen zegt. Als ik uw hemel bezie – het werk van uw handen, maan en sterren – wat is dán de mens, dat gij acht op hem slaat? Bad de psalmist (Psalm 8)! En boven op de berg aangekomen - als het weer meezit - roept menigeen uit: God, wat mooi! Soms gaat die ontroering rakelings langs een echte Godservaring.

Beide lezingen gaan dezelfde weg. Jezus, op de top van de berg, staat daar oog in oog met zijn dood en ervaart er toch niets anders dan hemelse Glorie samen met Mozes en Elia, profeten in wier voetstappen hij opgaat naar zijn kruis in Jeruzalem. Abram, de kinderloze, zonder nageslacht, zonder toekomst, komt in aanraking met de Eeuwige en zijn belofte.

Hij kliëft offerdieren in tweeën en stelt die helften tegenover elkaar op, met een smal pad tussen die twee dierhelften in. Als een mens gevraagd zou worden om daar tussendoor te lopen, zou dat niet minder dan een eed zijn. Zó moge God *mij* doen, en nog erger, zegt hij dan daarmee, als ik me niet aan mijn belofte zou houden. Maar nu – in het verhaal - gaat niet een méns, maar de Eeuwige zelf er tussen door – als een brandende fakkel – als een helder licht in de donkere nacht.

Tel de sterren, als je kunt: zó zal ook je nakomelingschap zijn. Later zal de Eeuwige er nog aan toevoegen: je kroost zal talrijk zijn als het zand aan de oever van de zee.

De rabbijnen verstaan die twee beelden (sterren en zand) als twee fasen in de geschiedenis van Israel. Soms schitterend als sterren aan de hemel, soms – op andere tijden - als zand, door mensen onder de voet gelopen, vertrapt en veracht. Maar Abraham en al zijn nakomelingen weten nu tot in de diepste vezels van hun ziel: wat er ook gebeurt, de Heilige – geprezen zij Hij - zal nooit laten varen het werk van zijn handen. Ik zal met je zijn tot aan het einde van de wereld, tot aan het einde van de tijd.

Precies diezelfde ervaring, die diepe geloofszekerheid, ademt Jezus in op de ijle top van de naamloze berg. Hij was hier gekomen om te bidden en tijdens dat bidden ervaart hij de troost, die de woorden van Mozes en de figuur van Elia te bieden hebben in het zicht van zijn lijden, dat blijkbaar onontkoombaar is. Want troost en bemoediging had hij wel nodig op dit moment van zijn leven.

Al zijn zwoegen, al zijn trekken door het land, al zijn onderricht en prediking dreigde in het niets te verdwijnen, te smelten als sneeuw voor de zon. Wie heeft er mijn woorden aanvaard? kon hij terecht - samen met de profeet - zich afvragen. In die donkere dagen zag hij geen andere toekomst voor zich dan een profetendood, een Exodus, een uittocht uit het leven als die, die alle Godsgezanten vóór hem, ondergaan hadden.

Hier op de berg ondervond hij uitzicht, zag hij een glorierijke toekomst, zoals Mozes op de Nebo, als Elia op de Horeb, als het volk Gods bij de Sinai had ervaren. Uitgetild boven het leven van alle dag, als de gewone, alledaagse dingen hun vanzelfsprekendheid verliezen, komt God ter sprake, krijgen de woorden van de Wet en de Profeten hun diepste zin en betekenis, wordt de bijbel relevant.

Laat ons hier tenten bouwen, zegt Petrus. Die zekerheid, die Abram ervoer bij het zien van de sterren, en die Jezus bemoedigde op de top van d berg, wil ik altijd ervaren en steeds kunnen vasthouden, dacht hij. Wij begrijpen dat verlangen van Petrus maar al te goed. Want wie wil er niet altijd geluk en vrede ervaren?

Het leven is echter een op en af. Tijden van de berg beklimmen en tijden van de berg afdalen; tijden van blinkende gouden sterren, die je de weg wijzen, én tijden van zand, dat tussen je vingers door wegstroomt. Het is al pure genade als je van tijd tot tijd op mag kijken naar de hemel en straaltje licht mag ervaren in het nachtelijk duister. Wat een glorie als je al af en toe getroost en bemoedigt wordt op geestelijke topmomenten. Dan moet je zeggen: Dank U wel.

Dank U wel, dat u ook mij uw Mozes en uw Elia zendt bij het lezen van de Schrift, tijdens het gebed, in de gemeenschap van uw kerk, of zo maar zonder duidelijke oorzaak. Dank U wel, dat u mij aanvaardt als uw zoon, als uw dochter; en dat ik dat soms mag ervaren. Zien, soms even. Dank U wel voor alle momenten van troost en van geluk.

Maar evengoed, in tijden van tegenspoed, van tegenslag en crisis, wees hier aanwezig, God in ons midden! Wees ons nabij, zoals u Abram nabij was, Jezus nabij was, Laat ook mij ervaren, juist dan dat ik uw zoon ben, uw dochter, uw geliefd kind.

Amen